

DYRKOTAĆ

- a) třepotać, huhotać
- b) něšto cyle nuznje dyrbjec
- c) na něšto abo někoho zabyć

Prawa je wotmołwa **a**.

Jeli so naše čěło zymy abo stracha dla w małych pohibach hiba, bjez toho zo móžemy to kontrolować, potom dyrkotamy, třepotamy abo huhotamy. Tola tež naš hlós móže dyrkotać, jeli njeje tak suwereny kaž hewak.

Takle móžeš to tež prajić

třepotać_{ip}, huhotać_{ip}, so třasć_{ip}
Jeli so našej ruce třasetej, prajimy tež, zo nam ruce hrajetej.

Připódla prajene

Dyrkotamy-li pak jara sylnje a naše čěło so sylnišo hiba, potom prajimy, zo nam (ze strachom) wšě stawy hraja.

Přikłady z rěčneho korpusa

Hdyž Jakubej hlós *dyrkotaše*, dyrbješe situacija chětro napjata być, hewak njeby Jakubej hlós dyrkotał. (Jurij Koch, Koče slěbro. Wjesoły dyrdomdejski roman za młodych ludźi, Budyšin 2000)

A potom wón widžeše, kak Česlic kón *dyrkotaše*, kak jenož hišće zalětowaše, dopředka a dozady. (Křescán Krawc, Pyrpalenje. Powědančka a skicy, Budyšin 1975)

„Stup bliže ke kachlam“, radžeše myšce, kiž přeco hišće po cyłym čěle *dyrkotaše*. (Jěwa-Marja Čornakec, Myška w mróčelach, Budyšin 2001)

Wrobl nygny z hłowu a pytny, zo jemu šalka mjez porstami *dyrkotaše*, hdyž ju k hubje zběhaše. (Wobraz ze skibami. Antologija serbskeje prozy, Budyšin 2001)